

El Carreró de les Bruixes

Ariadna Caballero García

A Cervera hi ha un llarg carreró que fa temps fou una de les vies principals de la ciutat. Actualment, és un carrer estret i fosc que transcorre paral·lel al carrer Major, per la part de baix, en el que habitualment l'obscuritat impedeix veure més enllà de la mateixa mà. Aquest carreró és un punt de trobada proscrit, misteriosament oblidat, el lloc, on segons la llegenda, es trobaven les bruixes les nits de lluna plena per posar en comú els seus encanteris.

Segons conta la llegenda, el carreró és un lloc maleït i, potser, és veritat perquè són pocs els valents que s'han atrevit a creuar-lo de nit. Desafortunadament, jo hauré de passar per aquest mal tràngol. Avui, a mitjanit, creuaré el carreró de les bruixes com a prova de valor per entrar al grup de l'Aquelarre.

Són les dotze de la nit. La ciutat està adormida. Els gats enreden amb la boca oberta pels carrers. Mussols i éssers mitològics resten immòbils a les parets i jo, a poc a poc, baixo les escales que s'endinsen en el carreró com un embut. Les reixes em miren. Camino. No aturo el pas. Vaig trepitjant les lloses antigues amb els meus peus esporuguits. Encenc un llumí per descobrir que em trobaré al llarg d'aquest camí, però la brisa apaga immediatament la flama, com si algú hagués bufat perquè tornés la foscor a les seves parets. En aquest moment, una força superior m'embolcalla i em petoneja l'esquena amb desafecció. Un calfred recorre el meu cos de dalt a baix. És el vent - em dic a mi mateix-. No hi ha bruixes en aquest carreró, únicament algunes esclatxes de llum que es filtren de tant en aquesta llarga, freda, estreta, humida i sinuosa boca.

Estic ja a la meitat del pas. Sembla que els meus ulls s'han acostumat a la foscor. Em començo a relaxar, però de sobte sento veus. Em giro. No hi ha ningú. Començo a suar. Em tapo les orelles i llavors descobreixo que en el meu cap estan sonant els versos de Rosa Fabregat:

Uns peus petits, esporuguits,
sobre les lloses.
Un cartipàs perdut.
Unes escales, com un embut,
hi entren, al carreró
de les bruixes. Les reixes
amaguen els ulls antics de la por.
Fibla la lluna sota el conjur.
T'hi he trobat a tu, bruixot.
He jugat amb la teva barba
flonja, molsa. Negra i plena
de trossos de lluna. S'ha passejat
per la meva pell. Manta de gespa.
m'embolcallava. Ona, mans, llavis.
Em petonejava el vent.
La teva barba plena de lluna

feia florir el meu somni.
No hi són les bruixes
al carreró de les bruixes,
ni el cartipàs perdut,
ni els peus petits esporuguits.
Tan sols el sol i l'ombra
juguen geomètrics
dintre aquest budell que forada
les entrades de les cases.
Avui no hi ha més bruixes
al carreró de les bruixes.

Avui no hi ha més bruixes al carreró de les bruixes- repeteixo en veu alta-. Em sento valent.
Però, de cop i volta penetra en el pas una llum engegadora que s'endinsa per les seves pedres,
velles i arrugades. M'aturo i suplico: no em feu mal senyora.

Sento rialles de fons. I entre riures escolto la veu de l'Aina que diu:

- La ruta ja s'acaba!

La màgia del moment comença a desaparèixer. La imaginació ja no vola. Perdo la innocència i
passo de ser el nen a ser adult. Surto del túnel. Veig la lluna plena. Entro al grup de l'Aquelarre.

He descobert la veritat. Ja no crec en bruixes ni bruixots. Ara sé que la llegenda d'aquest
carreró prové de la seva poca llum i de la por que feia passar-hi. Una història que en realitat
tothom sap, però que ningú vol contar; per aquest motiu, aquest lloc és màgic.

UN PETIT POBLE

En el Baix Empordà es troba un petit poble envoltat per una muralla de pedra que s'anomena Peratallada. Una de les entrades al recinte és per una porta que té un arc de punt rodó. En entrar, tens la sensació d'estar en una altra època, ja que els carrers són estrets i el terra està fet de pedres grosses que encara tenen les marques dels carros de cavalls antics. Dins el mateix nucli urbà, al cim d'un indret lleument elevat, apareix un castell i un palau residencial format per un gran casal i diferents cossos amb patis, murs i sales gòtiques. De petita, estava convençuda que dins de la torre més alta hi vivia una princesa amb cabells foscos com la negra nit i una pell fina com la seda.

De petits, moltes tardes, pujàvem pels volts de la torre i quan ja estàvem cansats de passejar per allà ens ajèiem a l'ombra damunt d'una roca gegantina des d'on es veia quasi tot el poble. L'aire cremava i el cant dels ocells ens tranquil·litzava. Allà baix, la gent, petita com formigues, anaven d'un lloc a l'altre buscant un refugi per poder protegir-se d'aquells rajos de sol que semblaven fletxes ardents. De vegades, a la llunyania, sobre un prat inclinat, es distingia un ramat de cabres que semblaven tretes d'un pessebre. Nosaltres ens dedicàvem a comptar-les i a seguir amb la mirada el pobre gos, el qual, de tant en tant, perseguia una cabreta que s'escapava o es dedicava a buscar una altra que distreta s'havia perdut.

Durant els esplèndids dies d'estiu ens reuníem sota l'arc vell de la plaça per jugar a fet i amagar. Aquest era un dels nostres llocs preferits, ja que teníem amagatalls que només nosaltres coneixíem. En canvi, els dies de pluja, el poble es convertia en un lloc desèrtic que semblava tret d'una pel·lícula de terror. Però, quan de cop i volta començava a sortir el sol, la gent, com si fossin cargols després d'un ruixat, sortia al carrer per veure l'arc de diferents colors que es dibuixava al cel.

Peratallada ha de signar aspror,
Peratallada ha de signar feresa:
l'esglai de sapiguè's l'estranya fesa,
front ensombrit, renec, gest d'amargor.

A mi em sembla que aquest és un poble idíl·lic que transmet calma, serenitat i tranquil·litat. A les hores de sol neixen els rosats i, a la tarda, els daurats són com cabells amb rínxols d'or; durant la nit, pots observar les estrelles brillants que apareixen en un cel negre i envellutat que dóna ganes d'acariciar amb la mà.

El meu lloc preferit al món (Parc vora el Castell de Sforzesco, Milà)

Estava a casa mirant per la finestra. M'havia despertat la claror d'aquell sol tímid que guaita per la finestra a les vuit del matí i et desperta un diumenge, únic dia de la setmana en què no has posat el despertador. Era tan prest que no sabia què fer. Ningú no s'havia aixecat encara i estava cansada de donar voltes i més voltes al llit.

Una llum blanca i nítida m'enlluernà en treure el cap pel finestral de l'habitació i un agradable cop de vent d'aire pur i fresc m'abraçà, de cop, el rostre. I així, els meus llavis es corbaren en el que seria el primer, però no darrer, somriure del dia. Aleshores, de la mateixa manera que en Marcel Proust en mossegar la seva magdalena, aquella sensació em va traslladar a un record remot de la meva infància.

Estic enfront del que sembla un embassament d'aigua a un parc de qui sap on. Probablement sigui primavera, perquè el cel és d'un blau intens que eixampla l'ànima i el sol ja no s'amaga rere els núvols; donant vida a cada racó d'aquest paisatge sense nom que em resulta tan familiar. Sembla com si les flors s'hagin vestit amb els seus millors vestits per l'ocasió. Uns vestits de colors vius que mostren orgullosos a la gent que camina pel seu costat. S'estiren presumides i fan dansar els seus pètals al compàs de la brisa per captar la nostra atenció. N'hi ha de tots colors. Sens dubte, deu ser el primer dia d'aquesta estació perquè totes elles es mouen alhora com si d'un ball premeditat es tractés. El seu debut de la funció d'enguany ha començat, i jo intent observar-les amb deteniment per no perdre'm cap detall de la meravellosa coreografia.

Respir profundament i observ el que hi ha al meu voltant. La banda sonora queda en mans de tots els ocells que des de les seves branques ens ofereixen el seu concert matinal de cants a destemps però d'alegria contagiosa. Parelles joves es besen amb tendresa; personatges solitaris acompanyats tan sols per la seva ombra caminen sense un rumb fix; nens cridaners irradien energia i vitalitat; vellets caminen un al costat de l'altre sense mirar-se ni parlar, compartint mirades i silencis... Tots ells s'encarreguen de donar-li ambient a aquell petit fragment de natura viva enmig de la ciutat edificada. Tots ells tenen un paper en aquesta primera funció de primavera que

tan sols acaba de començar a l'altre costat de les aigües davant les quals em trob parada. Meravellada per tanta bellesa junta en un mateix escenari.

Aigües en calma. Aigües verdes com els arbres, aigües acolorides com les flors, aigües blaves com el cel. El petit llac, com si d'un mirall es tractés, amaga tota la naturalesa del parc en el seu interior. Me'ls mostra: "Mira, mira quants arbres! Mira quins verds! Mira quins grocs! Quins taronges! Mira quins colors m'envolten!". No em fa cap falta voltar pel parc. Em basta amb quedar-me aquí on sóc i perdre'm en els detalls del quadre impressionista que el llac em presenta.

Per sobre meu, les branques dels majestuosos arbres s'abracen entre elles. I aquest fet em fa somriure. "Els senyals de l'amor són per tot arreu" pens per mi mateixa. La primavera que em rodeja, m'omple d'una estranya però benivolguda alegria que fa encara més ampli el meu somriure. El contacte amb la naturalesa i la seva bellesa fa que els problemes se simplifiquin i la vida sembli una mica més fàcil. Els colors vius de les fulles, la fragància de l'aire, la música del vent contra els arbres... Tanc els ulls i respir a fons com si això m'ajudàs a immortalitzar l'instant. "La vida és bonica si saps amb quins ulls mirar-la".

Torn a obrir els ulls i sóc de nou a l'habitació... No sé quan temps he passat així, immòbil, absorta... Silenciosament feliç. Tot s'ha desfet al meu voltant: els arbres, els ocells, la llum, les flors... Tot menys una cosa: el meu somriure segueix intacte.

Clara Gil Rodríguez, Doble Titulació Infantil-Primària.

Llengua Catalana, Glòria Bordons.

Una petita pinzellada de Palamós

“El record de Palamós és el vol d’una gavina, un adéu arran de mar i una pell com seda fina, o una vela a l’horitzó quan la tarda ja declina.” Palamós, oh Palamós! Aquesta olor que m’enamora, aquestes onades que em captiven, aquest vent que tot ho mou et fa en mi el meu racó.

Records, records, i més records, alguns de la meva infància i d’altres de la meva joventut; uns altres més internacionals, i d’altres... un xic més convencionals. Amb tu he voltat per tot el món: francesos, anglesos, madrilenys, he conegut. I és que tothom t’estima! Serà per les teves platges o potser pel teu far que tot ho il·lumina? Ah, ja ho tinc! Per tot el teu encant: les petites cases de mariner, aquest passeig que tot ho enllaça, els velers a punt per viatjar, l’església que no falti, i sobretot, el carrer Major! No oblidem el teu famós canó, i encara menys les magnífiques i majestuoses gambes de Palamós!

La teva vista és una postal: un mar clar i tranquil que abraça tot el cel. Enmig, hi ha una barca de pescador que dibuixa unes onades marcades pel sol rogenç i s’endinsa fins que ja no es veu. I més enllà, on ja ningú et veu, algun peixet que treu el cap et saluda al mateix temps que, a fora —a la platja— tothom t’acaricia els teus diminuts i suaus grans de sorra. I és que a l’estiu, tot tu ets ple. Vagis on vagis hi ha gent per aquí i gent per allà: comprant, prenent el sol, venent vestits, gent gran llegint el diari mentre que els més petits gaudeixen del joc compartit. Palamós, oh Palamós! Ja són molts els anys que et vinc a veure i també els moments viscuts. Amb tu he anat forjant grans i profundes amistats que, malgrat els anys, encara, per sort, perduren. M’has vist créixer des de ben menuda, m’has ensenyat a tenir els meus moments de tranquil·litat i a saber gaudir d’aquests petits, però meravellosos, minuts on les gavines deixen anar el seu “Bon dia”.

“Ai, el temps que passa i passa com un vent de mil colors, ai, l’enyor que l’allargassa, ai, record de Palamós”. I és que, què més en puc dir d’aquest indret en el que ja espero, amb enyorança, poder reviure aquests records de Palamós?

Un “despertar” indescriptible

Recordo aquell dia com si fos ahir. Estava ben calentona dormint dins del sac quan en Jaume, un dels monitors, ja tocava diana a dos quarts de set tot obrint les cremalleres de les tendes. En obrir els ulls, ja vaig notar que les cames em feien figa, semblava que el pes del meu cos s'hagués duplicat mentre dormia.

Després de fer el ronsa durant trenta segons, sense sortir del sac, vaig inclinar el cap. De sobte, en veure el paratge que tenia davant dels meus ulls, va desaparèixer tot el cansament acumulat durant els nou dies que portàvem de ruta. El que estava veient era impressionant. El dia anterior, estava tan cansada que no vaig ser conscient d'on estàvem acampant.

Enfront hi havia l'estany de Sotllo, un petit llac localitzat als peus de la muntanya més alta de Catalunya, La Pica d'Estats, “on los catalans que hi munten estimen més llur terra, veient totes les serres vassalles de llur serra”.

Sense pensar-m'ho dos cops vaig sortir de la tenda i em vaig situar a una roca que hi havia vora l'estany. Primerament, em vaig rentar la cara amb aquella aigua fresca i neta. Després, em vaig posar còmoda per tal de contemplar el que estaven veient els meus ulls. El sol encara s'amagava rere les muntanyes però hi havia una mica de claror. El cant dels ocells combinat amb les paraules de bon dia dels meus companys i el silenci de la muntanya composaven una de les simfonies més maques del món. Semblava que allà dalt el temps anés més lent, l'aigua del llac era plàcida i tranquil·la, estava envoltada d'herba verda i roques amb algunes tendes acampades al voltant. Al fons hi havia unes vaques que pasturaven en sintonia i que, de tant en tant, rondinaven per recordar-nos que allò era casa seva.

Mentre contemplava aquella meravella, vaig pensar que si cada dia ens despertéssim allà, no podrien existir els dies dolents. I és que aquell paisatge era "el millor esmorzar" per pujar la Pica d'Estats atès que transmetia totes les energies necessàries per a fer tot allò que els pioners ens proposéssim. Estar perduda al bell mig de la muntanya amb gent que estimo era una sensació indescriptible. Va ser en aquell moment, quan vaig entendre que els diners no donen la felicitat.

Finalment, vaig dirigir-me altre cop a on estaven els meus companys. Entre tots vam recollir ràpid les tendes i, com tots els altres dies, em vaig posar la motxilla a l'esquena tot notant les papallones dins l'estómac, nervioses pel que ens regalaria aquell nou dia.

Núria Mas